

Relevantný trh: španielsky trh nákupu a prvotného spracovania surového tabaku

Porušenie: porušenie článku 81 ES – Určenie cien a rozdelenie trhu (čl. 101 ZFEÚ)

Informácie o rozsudku: Všeobecný súd (VS) vo veci T-24/05 žalobkýň **Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Co., Inc. („SCT“), Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd („TCL“)** proti Komisii zrušil rozhodnutie Komisie K(2004) 4030 v konečnom znení z 20. októbra 2004 týkajúce sa konania podľa článku 81 ods. 1 [ES] (vec COMP/C.38.238/B.2 – Surový tabak – Španielsko) v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd. VS zamietol zvyšok žaloby.

VS sa zaoberal najmä nasledovnými pojmami: Určenie cien a rozdelenie trhu – Povinnosť odôvodnenia – Pripísateľnosť protiprávneho správania/zodpovednosť za protiprávne konanie – Rovnosť zaobchádzania

Napadnuté rozhodnutie sa týka dvoch horizontálnych kartelov uzavretých a vykonávaných na španielskom trhu surového tabaku. Cieľom prvého kartelu, „kartelu spracovateľov“, ktorý zahŕňal spracovateľov a spoločnosť Deltafina, bolo stanovovať každoročne počas obdobia rokov 1996 až 2001 (maximálnu) priemernú dodaciu cenu pre každú odrodu surového tabaku, bez ohľadu na kvalitu, ako aj podiel množstva každej odrody surového tabaku, ktorý mohol každý spracovateľ nakúpiť od výrobcu. Od roku 1999 do roku 2001 si spracovatelia a spoločnosť Deltafina medzi sebou dohodli aj cenové rozpätia podľa stupňa kvality každej odrody surového tabaku, ktoré sú uvedené v tabuľkách tvoriacich prílohu k „pestovateľským zmluvám“, ako aj „ďalšie podmienky“, a síce priemerné minimálne ceny pre výrobcov alebo skupiny výrobcov.

V napadnutom rozhodnutí Komisia usúdila, že každý z týchto kartelov predstavuje jediné a nepretržité porušenie článku 81 ods. 1 ES. V článku 1 tohto rozhodnutia pripísala zodpovednosť za kartel spracovateľom španielskym spracovateľom, spoločnosti Deltafina, spoločnosti Dimon Inc., ktorá je materskou spoločnosťou skupiny, do ktorej patrí Agroexpansión, a žalobkyniam, a zodpovednosť za kartel zástupcov výrobcov pripísala zväzom ASAJA, UPA, COAG a CCAE (spoločne ďalej len „zástupcovia výrobcov“).

VS sa v značnej časti svojho rozhodnutia zaoberal otázkou zodpovednosti podniku ako hospodárskej spoločnosti, a možnej zodpovednosti za protiprávne konanie materskej a dcérskej spoločnosti, vyvrátiteľnej domnienke zodpovednosti pri 100% vlastníctve spoločnosti.

VS vychádzal pri tom z definície podniku a z ustálenej judikatúry, kde pojem „podnik“ zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania, pričom pod pojmom „podnik“ v tomto kontexte treba rozumieť hospodársku jednotku, aj keď je táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb. Ak takýto hospodársky subjekt porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, podľa zásady osobnej zodpovednosti zodpovedá za toto porušovanie.

Porušenie práva Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže treba podľa ustálenej judikatúry jednoznačne pripísať právnickej osobe, ktorej možno uložiť pokutu. Na účely uplatnenia a výkonu rozhodnutia Komisie v oblasti hospodárskej súťaže je potrebné ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené, označiť subjekt, ktorý má právnu subjektivitu. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že správanie dcérskej spoločnosti môže byť pripísané materskej spoločnosti najmä vtedy, ak dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu samostatne, ale v podstate uplatňuje pokyny, ktoré jej dala materská spoločnosť najmä vzhľadom na hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvoma právnymi subjektmi. V takej situácii sú materská spoločnosť a dcérska spoločnosť súčasťou tej istej hospodárskej jednotky a tvoria tak jeden podnik. Skutočnosťou, ktorá oprávňuje Komisiu na to, aby rozhodnutie ukladajúce pokuty bolo určené materskej spoločnosti, teda nie je ani podnecovanie dcérskej spoločnosti materskou spoločnosťou, aby sa dopustila porušenia, a o to viac ani účasť materskej spoločnosti na porušení, ale to, že tvoria jeden podnik v zmysle článku 81 ES. Z judikatúry rovnako vyplýva, že Komisia by sa nemala uspokojiť konštatovaním, že materská spoločnosť má možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti, ale rovnako musí preveriť, či bol tento rozhodujúci vplyv skutočne vykonávaný.

VS zároveň odmietol tvrdenie žalobkýň, že rozhodujúci vplyv, ktorý musí vykonávať materská spoločnosť, aby bola uznaná za zodpovednú za porušenie, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, sa musí týkať činností vychádzajúcich z obchodnej politiky dcérskej spoločnosti v prísnom slova zmysle a navyše priamo spojených s týmto porušením, v danom prípade nákupu surového tabaku. Pri posudzovaní, či dcérska spoločnosť určuje svoje správanie na trhu samostatne, treba zohľadniť všetky podstatné okolnosti týkajúce sa hospodárskych, organizačných a právnych väzieb, ktoré spájajú dcérsku spoločnosť s materskou spoločnosťou, a ktoré sa môžu meniť v závislosti od konkrétneho prípadu a preto nemôžu byť predmetom vyčerpávajúceho výpočtu.

Ďalej sa VS zaoberá jednotlivými okolnosťami konkrétneho prípadu, pričom dospel k záveru, že Komisia rozhodla správne, keď pripísala spoločnostiam SCC a SCTC zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila spoločnosť WWTE a v dôsledku toho voči nim vyvodila solidárnu zodpovednosť za zaplatenie pokuty a zahrnula ich medzi osoby, ktorým je určené napadnuté rozhodnutie.

Naopak, Komisia nemala podľa VS dôvod dospieť k rovnakému záveru pokiaľ ide o TCLT, a to vo vzťahu k celému obdobiu, počas ktorého dochádzalo k porušeniu.

Viac informácií tu:

<http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:62005A0024:EN:HTML>